

Perdido pályaudvar, végállomás

– SF-monológ –

Vészen pedig és ád emlékezetet a tenger.
Nem is igazán tenger ez, inkább leves.
Idegen gondolatok porcogóin nyámmogok.
Avas álommócsingokon tengődök.
Ha itt elhányom magam, kifordul a fejem.

Az emlékek és az álmok hullámokban érkeznek.
A dagály tematikus hordalékai.
Tehénkoponyák, festett kagylók, ígéretlapocskák.
Kaktuszférfiak ejakulálnak a tojásgumókra.
Khepri nők olajozzák egymást az orgiákon.

Az agyam üst, abban fortyog az összes álom.
Itt nem marad meg a lélek középpontja.
Tűröm, hogy az elmém rétegekre essen szét.
Mások utalásoknak tűnnek, távoli cseppeknek.
Ugyanolyan valóságosak, mint Új-Crobuzon maga.

Vége szakad a látens folyamatosságnak.
Az életeken, fajokon átívelő logika megtörik.
Testem túlfolyt szavakkal töltött csontnélküli zsák.
Valahonnan nagyon messziről hallom, hogy gurguláz:
Perdido pályaudvar, végállomás.

H. Nagy Péter gyűjtése